

for dette. Jeg synes slet ikke, det er rigtig værdigt for en Politiker af den højtærede Finansministers Rang ikke at kunne tage Ansvar paa sine Skuldre for, hvad der er sket i disse 4 Aar, men i Stedet for at sige: Det er disse 7 magre Aars Skyld, at de 4 fede Aar ikke er blevet federe. Jeg vilde paa samme Maade kunne sige til den højtærede Finansminister, at han ved under vanskelige Forhold at overdrage mig en Kassebeholdning som den, jeg i sin Tid overtog, gjorde mig Arbejdet haardere og Hvervet besværligere, end der var nogen Rimelighed i selv overfor en Efterfølger.

Jeg vender imidlertid tilbage til at sige: Der blev virkelig en Forøgelse af Statsgælden paa 435 Mill. Kr. til Brug for Statens Førelse i Krigsaarene. Men nu gad jeg dog vide, om der var et eneste Menneske i Danmark, som i 1914, da Verdenskrigen udbrød, vilde have reageret imod, at denne Krig i de 4 Aar, den varede, kostede den danske Stat 100 Mill. Kr. om Aaret. Jeg tror, at de fleste Mennesker vilde have ment, at Pengespørgsmaalet ikke var det afgørende. Jeg synes ogsaa, at man nu efter Genforeningen med de sønderjydske Landsdele skulde undlade at tale saa meget om de Penge, som man gør det. Naa, Smagen er jo forskellig, men jeg siger altsaa: Jeg gad vide, om der var et eneste Menneske, som vilde have syntes, at det var overmaade dyrt købt, naar Danmark for at kunne staa Verdenskrigen igennem, urørt og uskadt ogsaa i økonomisk Henseende, maatte anvende noget over 100 Mill. Kr. om Aaret i de 4 Aar, den varede. Jeg har nogen Tvivl om, at nogen den Gang vilde have ment det. Jeg nærer ingen som helst Tvivl om, at et stort Parti og maaske en stor Vælgermasse nu mener, at man den Gang bar sig uforsvarligt ad, og ganske særlig uforsvarligt overfor Efterfølgeren — det er vist saare menneskeligt; men jeg gad vidst, om Finansministeren ikke vil give mig Ret i, at man tænker ikke saa meget paa Efterfølgeren, som man egentlig burde, naar man sidder som Minister.

Jeg har ment ikke til Forsvar — det føler jeg ingen Trang til —, men til Forklaring, til Oplysning at ville nævne disse Tal, saa maa man drage de Konsekvenser ud deraf, som man har Lyst til. Og naar jeg ser paa den nu snart afsluttede Periode og sammenligner den med den foregaaende, føler jeg mig endnu mindre overbevist om, at man kunde have handlet anderledes den Gang, end det skete.

Med disse Ord skal jeg anbefale Finans-

lovforslaget for 1924—25 til uændret Vedtagelse uden Nedsættelse af Udvalg.

M. C. Jensen: Naar jeg har ønsket ved denne Lejlighed at sige et Par Ord, er det for at gøre nogle ganske faa Bemærkninger om to Udgiftsposter paa § 13, Afsnit III, Fiskeriet. Den ene er en Bevilling til Dansk biologisk Station paa i alt 86 978 Kr., den anden en Bevilling til Kommissionen for internationale Havundersøgelser med et Beløb af i alt 193 700 Kr. Tilsammen bliver disse to Poster 280 678 Kr. Nu har jeg ikke ønsket at gaa i Rette med, om disse Beløb er mere eller mindre vel anvendte paa det Omraade, de gælder. Jeg maa forudsætte, at naar Bevillingerne har naaet den Størrelse, er det, fordi det under den Form, man giver disse Undersøgelser, vil være nødvendigt at have Bevillinger af denne Højde. Det, jeg har ønsket at sige om disse Forhold, er, at det forekommer mig, at man vilde faa betydeligt mere ud af Pengene, hvis man slog de to Institutioner sammen i Stedet for at have dem som to sideløbende Institutioner. Ikke alene vilde det efter min Mening blive betydeligt billigere for Staten, men Pengene vilde ogsaa derigennem faa meget større Betydning for Fiskerierhvervet. Sagen er jo den, at den ene Institution, Dansk biologisk Station, kun har den Opgave at undersøge ganske enkelte Dele af vore Farvande, medens Kommissionen for internationale Havundersøgelser har to Opgaver: dels at undersøge visse Fiskebestande i de store Have, dels at anstille Undersøgelser langs vore Kyster. Nu er det jo indlysende, at dette bliver betydeligt dyrere, end om man havde Undersøgelserne angaaende vore hjemlige Farvande inde under een Institution.

Et andet Forhold, som trænger sig paa i denne Forbindelse, er, at alle vore videnskabelige biologiske Undersøgelser staaar saa fjernt fra selve Erhvervet, som tænkes kan. Man har indenfor Erhvervet ikke den Forstaaelse af Betydningen af disse Undersøgelser, som man burde have. Det forekommer mig, at her var netop en Opgave, det var værd at tage under Overvejelse at faa løst, og jeg kunde tænke mig, at den kunde løses paa den Maade, at man ved Planlægningen af disse Undersøgelser søgte at drage Repræsentanter for det praktiske Erhverv ind. Man vilde derigennem gøre Erhvervet interesseret i saadanne Undersøgelser, og jeg er tilbøjelig til at mene, at det da kunde gøres og vilde blive gjort